

คำเชื่อมในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ภาษาไทย ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชัลมาณ ดาราฉาย

วิมลลักษณ์ ใจแจ่ม

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำเชื่อมที่ปรากฏใช้ในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ภาษาไทยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลภาษาจากชื่อเรื่องบทนิพนธ์ภาษาไทย จำนวน 1,519 เรื่อง ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เผยแพร่ทางเว็บไซต์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคืออัตราส่วนร้อยละ ผลการศึกษาปรากฏว่า คำเชื่อมในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ภาษาไทยสามารถจำแนกเป็น 10 ชนิด เรียงตามลำดับความถี่ในการปรากฏจากมากไปน้อย ดังนี้ ชนิดแรก คำเชื่อมบอกเจ้าของ มีจำนวนร้อยละ 33.09 ชนิดที่ 2 คำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่ มีจำนวนร้อยละ 21.23 ชนิดที่ 3 คำเชื่อมบอกการขยายความ มีจำนวนร้อยละ 15.86 ชนิดที่ 4 คำเชื่อมบอกจุดหมาย มีจำนวนร้อยละ 15.51 ชนิดที่ 5 คำเชื่อมบอกความคล้ายตาม มีจำนวนร้อยละ 8.83 ชนิดที่ 6 คำเชื่อมบอกผู้มีส่วนร่วม มีจำนวนร้อยละ 2.11 ชนิดที่ 7 คำเชื่อมบอกแหล่งเดิม มีจำนวนร้อยละ 1.45 ชนิดที่ 8 คำเชื่อมบอกลักษณะ มีจำนวนร้อยละ 1.30 ชนิดที่ 9 คำเชื่อมบอกเครื่องมือ มีจำนวนร้อยละ 0.50 และชนิดสุดท้าย คำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางเวลา มีจำนวนร้อยละ 0.12 ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามักตั้งชื่อเรื่องเพื่อตอบคำถามว่า “ใคร” “ที่ไหน” และ “อย่างไร” โดยใช้คำเชื่อมชนิดต่างๆ ได้แก่ คำเชื่อมบอกเจ้าของ

คำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่ และคำเชื่อมบอกการขยายความ ตามลำดับ
ชื่อเรื่องบทนิพนธ์ที่มีความหมายแสดงเจ้าของ สถานที่ และการขยายความจึงน่าจะ
เป็นชื่อที่เหมาะสม ชัดเจน และตรงประเด็นมากที่สุด

คำสำคัญ คำเชื่อม ชื่อเรื่องบทนิพนธ์ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

Conjunctions in Thai Research Titles of Graduate Students at Kasem Bundit University

Salman Darachai
Wimolluck Jaijaeng

Abstract

This research article aims to analyze the use of conjunctions in Thai research titles by graduate students at Kasem Bundit University. 1,519 thesis titles of Thai graduate students from Kasem Bundit University, Bangkok, were collected from the Graduate School's official website and statistical analysis was conducted by using percentages. The analysis revealed that the conjunctions could be divided into 10 categories which were ranked from high to low respectively: possession (33.09%), place (21.23%), clarification (15.86%), purpose (15.51%), addition (8.83%), coordination (2.11%), origin (1.45%), procedure (1.30%), instrument (0.50%), and time (0.12%). Analysis further showed that the graduate students tended to create research titles to answer "who" "where" and "how" questions by using the conjunctions of possession, place, and clarification respectively. Therefore, to create appropriate and concise titles, researchers should focus on conveying the meaning about possession, place, and clarification.

Keywords: Conjunctions, Research Titles, Graduate Students

บทนำ

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตก่อตั้งโดยคณะผู้บริหารการศึกษาที่มีประสบการณ์ในการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษามาก่อน กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2503 ได้ก่อตั้ง “โรงเรียนเกษมพิทยา” ที่เปิดสอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ต่อมาในปี พ.ศ. 2511 ได้ก่อตั้ง “โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค” ที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) จากนั้นในปี พ.ศ. 2528 ด้วยอุดมการณ์และปณิธานที่จะจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา จึงได้ก่อตั้ง “วิทยาลัยเกษมบัณฑิต” โดยทบวงมหาวิทยาลัยอนุมัติให้เปลี่ยนประเภทจากวิทยาลัยเป็น “มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต” ในปี พ.ศ. 2536

ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตพัฒนาขึ้นตามลำดับและมีการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์หลัก 3 ประการ ได้แก่ ประการแรก เพื่อผลิตบัณฑิตทางสาขาวิชาต่างๆ ให้มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน สอดคล้องกับความต้องการของตลาด ประการที่ 2 เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีทักษะและองค์ความรู้ทางด้านบริหารจัดการ ทั้งด้านวิชาการและการปฏิบัติ ตลอดจนนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาองค์กร และประการสุดท้าย เพื่อส่งเสริม สนับสนุนการศึกษา ค้นคว้า วิจัย นำไปสู่การพัฒนางาน และเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม (บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต, 2561) ทั้งนี้ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตต้องเลือกทำ “บทนิพนธ์” ซึ่งหมายถึง ผลงานที่แสดงการศึกษาค้นคว้าอย่างมีระบบและเรียบเรียงในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ ภาคนิพนธ์ สารนิพนธ์ และวิทยานิพนธ์ โดยขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และความสำคัญของผลงานในรายวิชานั้น (อัศวิน ตีระวัฒนพงษ์, 2542, น. 1)

ในการศึกษาค้นคว้าเพื่อจัดทำบทนิพนธ์และผลงานวิชาการโดยทั่วไป การตั้งชื่อเรื่องเป็นขั้นตอนแรก ๆ ที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากชื่อเรื่องที่ชัดเจนและตรงประเด็นช่วยดึงดูดความสนใจของผู้อ่านและช่วยให้ผู้อ่านทราบสาระสำคัญของเรื่องในเบื้องต้น ชื่อเรื่องที่สมควรเป็นชื่อที่สั้นแต่ได้ใจความครบถ้วน ส่วนชื่อเรื่องที่ยาวเกินไปมักเป็นชื่อที่ไม่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ดังที่ปรากฏว่าบทความ

ที่มีชื่อเรื่องที่สั้นมีจำนวนผู้อ่านและจำนวนการนำไปใช้อ้างอิงมากกว่าบทความที่มีชื่อเรื่องที่ยาว (Grant, 2013, p. 259) การตั้งชื่อเรื่องที่น่าสนใจอาจกระทำได้หลายวิธี โดยผู้เขียนควรพิจารณาจากปัจจัยต่างๆ ประกอบกัน เช่น สาระสำคัญของเรื่องที่เขียน กลุ่มผู้อ่าน วิธีการศึกษา และข้อมูลที่ศึกษา ปรีชา ช่างขวัญยืน (2552, น. 34-35) เสนอหลักการตั้งชื่อเรื่องไว้ว่า ควรตั้งชื่อโดยระบุกลุ่มเป้าหมายตั้งชื่อโดยขยายขอบเขตของกลุ่มเป้าหมาย ตั้งชื่อให้รู้สึกว่าง่าย ตั้งชื่อสนองความปรารถนาของผู้อ่าน ตั้งชื่อแสดงความทันสมัย และตั้งชื่อที่ช้อบปรอง นอกจากนี้ สุมาลี สังข์ศรี (2553, น. 192) ก็ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า ชื่อเรื่องควรบ่งบอกให้ผู้อ่านทราบประเภทของการวิจัย จุดมุ่งหมาย ตัวแปร และกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา

การตั้งชื่อเรื่องมักประกอบด้วยคำชนิดหนึ่งที่เรียกว่า “คำเชื่อม” ซึ่งหมายถึงคำหรือกลุ่มคำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ วลี หรือประโยค (วิจินต์ ภาณุพงศ์ และอนันต์ เหล่าเลิศวรกุล, 2555, น. 53; นววรรณ พันธุเมธา, 2558, น. 89) สำหรับนิยามของคำเชื่อมที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ คำเชื่อม หมายถึง คำที่ปรากฏร่วมกับคำหรือวลีและทำหน้าที่แสดงความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำหรือวลีเหล่านั้น ตัวอย่างคำเชื่อมที่ปรากฏใช้ในการตั้งชื่อเรื่อง เช่น ชื่อเรื่อง “แนวทางความช่วยเหลือของภาครัฐกับความต้องการของผู้ต้องขัง” มีคำเชื่อม คำว่า “ของ” และ “กับ” ที่ใช้เชื่อมหน่วยภาษาต่างๆ ซึ่งประกอบด้วยนามวลี “แนวทางความช่วยเหลือ” คำนาม “ภาครัฐ” “ความต้องการ” และ “ผู้ต้องขัง” ส่วนชื่อเรื่อง “รูปแบบการเปิดบริการร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” มีคำเชื่อม คำว่า “ใน” ที่ทำหน้าที่เชื่อมนามวลี “รูปแบบการเปิดบริการร้านอาหารฟาสต์ฟู้ด” กับคำนาม “มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” เข้าด้วยกัน จากการศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างการลำดับคำในชื่องานวิจัยพบว่า มีคำเชื่อมต่างๆ ที่ปรากฏใช้ในชื่องานวิจัย ได้แก่ คำว่า “ใน” “ของ” “ระหว่าง” “กับ” “สำหรับ” และ “ต่อ” (สิทธิ์ีร์สรณ์, 2556, น. 17-24) การศึกษาเกี่ยวกับคำเชื่อมในงานวิจัยร่วมสมัยมักเป็นการศึกษาคำเชื่อมหรือหน่วยเชื่อมในภาษาระดับข้อความที่ประกอบด้วยประโยคหลายประโยค อาทิ การศึกษาเรื่อง “A Study of Cohesion in International Postgraduate Business Students’ Multimodal Written Texts: An SF-MDA of

a Key Topic in Finance” (Alyousef and Alnasser, 2015, pp. 56–78) การศึกษาเรื่อง “A Study of Conjunctive Adverbials in Academic Journal Articles” (Li, 2014, pp. 145–161) และการศึกษาเรื่อง “A Corpus-based Study of Conjunction Devices in English International Law Texts and its Farsi Translation” (Ketabi, 2012, pp. 362–371)

จากรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับคำเชื่อมในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตมีคำถามในการวิจัยว่า คำเชื่อมที่ปรากฏใช้ในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ภาษาไทยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีคำว่าอะไรบ้าง และคำเชื่อมแต่ละคำมีอัตราความถี่ในการปรากฏมากน้อยเพียงไร รวมทั้งคำเชื่อมเหล่านี้สามารถจำแนกเป็นชนิดต่างๆ ได้กี่ชนิด ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าเพื่อตอบคำถามดังกล่าว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำเชื่อมในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ภาษาไทยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ในการนี้ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยคัดเลือกข้อมูลชื่อเรื่องบทนิพนธ์ภาษาไทยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive random sampling) (Leedy and Ormrod, 2015, p. 183) เพื่อศึกษาคำเชื่อมในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ภาษาไทยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมชื่อเรื่องบทนิพนธ์ในเดือนเมษายน 2560 จากเว็บไซต์อย่างเป็นทางการของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต (grad.kbu.ac.th) ที่เผยแพร่บทนิพนธ์ของนักศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาโท 9 หลักสูตร และระดับปริญญาเอก 1 หลักสูตร รวมทั้งสิ้นจำนวน 10 หลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2536 – ปีการศึกษา 2558 ทั้งนี้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมชื่อเรื่องบทนิพนธ์ทุกเรื่องมาใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 บทนิพนธ์ภาษาไทยจำแนกตามหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา

หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา	บทนิพนธ์	
	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
1. บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต	922	60.70
2. รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต	425	27.98
3. วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการงานวิศวกรรม	63	4.15
4. นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน	36	2.37
5. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาเพื่อการพัฒนามนุษย์	27	1.78
6. วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภูมิสารสนเทศเพื่อการจัดการ	17	1.12
7. นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการภาพยนตร์-วีดิทัศน์	12	0.79
8. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว	8	0.52
9. นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการสื่อสาร	5	0.33
10. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา	4	0.26
รวม	1,519	100.00

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์คำเชื่อมในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ ผู้วิจัยใช้แนวคิดที่เป็นพื้นฐานของการวิจัย 2 แนวคิด กล่าวคือ แนวคิดที่ 1 เป็นแนวคิดเรื่องคำเชื่อมของวจินตน์ ภานุพงศ์ และอนันต์ เหล่าเลิศวรกุล (2555, น. 59-60) ที่จำแนกคำเชื่อมเป็น 4 ชนิด ได้แก่ คำเชื่อมสมภาค คำเชื่อมอนุประโยค คำเชื่อมเสริม และคำเชื่อมสัมพันธสาร ส่วนแนวคิดที่ 2 เป็นแนวคิดเรื่องคำเชื่อมของนววรรณ พันธุ์เมธา (2558, น. 92-105) ที่จำแนกคำเชื่อมตามความหมายได้ 21 ประเภท เช่น คำเชื่อมบอกเจ้าของ คำเชื่อมบอกผู้มีส่วนร่วม คำเชื่อมบอกเครื่องมือ คำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่ และคำเชื่อมบอกแหล่งเดิม

3. การเสนอตัวอย่าง

ผู้วิจัยจำแนกคำเชื่อมที่ปรากฏใช้ในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ออกเป็นชนิดต่าง ๆ และให้คำจำกัดความของคำเชื่อมแต่ละชนิด พร้อมทั้งเสนอตัวอย่างของชื่อเรื่องบทนิพนธ์ที่ประกอบด้วยคำเชื่อมชนิดนั้น ในกรณีที่ตัวอย่างประกอบด้วยคำเชื่อมหลายชนิด ผู้วิจัยจะอธิบายเฉพาะคำเชื่อมที่ชัดเจนได้เท่านั้น

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์คำเชื่อมในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตพบว่า คำเชื่อมที่ปรากฏใช้ในชื่อเรื่องบทนิพนธ์สามารถจำแนกตามความหมายได้ 10 ชนิด เรียงตามลำดับความถี่ในการปรากฏจากมากไปน้อย ได้แก่ คำเชื่อมบอกเจ้าของ คำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่ คำเชื่อมบอกการขยายความ คำเชื่อมบอกจุดหมาย คำเชื่อมบอกความคล้ายตาม คำเชื่อมบอกผู้มีส่วนร่วม คำเชื่อมบอกแหล่งเดิม คำเชื่อมบอกลักษณะ คำเชื่อมบอกเครื่องมือ และคำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางเวลา ดังข้อมูลในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 คำเชื่อมในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

คำเชื่อมในชื่อเรื่องบทนิพนธ์		บทนิพนธ์	
ชนิดของคำ	รูปคำ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. คำเชื่อมบอกเจ้าของ	ของ (1,077), แห่ง (39)	1,116	33.09
2. คำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่	ใน (663), ระหว่าง (22), ภายใน (12), ภายใต้ (9), หลัง (4), นอก (2), บน (2), ภายนอก (1), หน้า (1)	716	21.23
3. คำเชื่อมบอกการขยายความ	ที่ (531), อัน (4)	535	15.86
4. คำเชื่อมบอกจุดหมาย	ต่อ (396), เพื่อ (102), สู่ (20), แก่ (5)	523	15.51
5. คำเชื่อมบอกความคล้ายตาม	และ (298)	298	8.83
6. คำเชื่อมบอกผู้มีส่วนร่วม	กับ (71)	71	2.11
7. คำเชื่อมบอกแหล่งเดิม	จาก (49)	49	1.45
8. คำเชื่อมบอกลักษณะ	โดย (44)	44	1.30
9. คำเชื่อมบอกเครื่องมือ	ด้วย (17)	17	0.50
10. คำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางเวลา	ก่อน (3), หลัง (1)	4	0.12
รวม		3,373	100.00

ตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า คำเชื่อมที่มีอัตราความถี่ในการปรากฏมากที่สุด ได้แก่ คำเชื่อมบอกเจ้าของ (ร้อยละ 33.09) ได้แก่ คำว่า “ของ” และ “แห่ง” รองลงมาคือคำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่ (ร้อยละ 21.23) เช่น คำว่า “ใน” “ระหว่าง” และ “ภายใน” คำเชื่อมบอกการขยายความ (ร้อยละ 15.86) ได้แก่ คำว่า “ที่” และ “อัน” และคำเชื่อมบอกจุดหมาย (ร้อยละ 15.51) ได้แก่ คำว่า “ต่อ”

“เพื่อ” “สู่” และ “แก่” คำเชื่อมชนิดต่างๆ ที่กล่าวไว้ในตารางข้างต้นมีรายละเอียดดังนี้

1. คำเชื่อมบอกเจ้าของ หมายถึง คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษาที่อาจเป็นคำหรือวลี โดยหน่วยภาษาที่ปรากฏหลังคำเชื่อมชนิดนี้เป็นผู้ครอบครองหน่วยภาษาที่ปรากฏหน้าคำเชื่อม จากการวิเคราะห์ชื่อเรื่องบทนิพนธ์พบว่า มีคำเชื่อมบอกเจ้าของ จำนวน 2 คำ ได้แก่ คำว่า “ของ” และ “แห่ง” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (1) “แนวทางความช่วยเหลือของ, ภาครัฐกับความต้องการของ, ผู้ต้องขัง”
- (2) “ความคิดเห็นของข้าราชการสังกัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร”
- (3) “การประเมินกลยุทธ์ด้านการเพิ่มประสิทธิภาพงานบริการของศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย”

ตัวอย่างที่ (1) แสดงให้เห็นคำเชื่อม “ของ₁” ที่ใช้เชื่อมระหว่างนามวลี “แนวทางความช่วยเหลือ” กับคำนาม “ภาครัฐ” ที่เป็นผู้ครอบครองนามวลีที่อยู่หน้าคำเชื่อม “ของ₁” ส่วนคำเชื่อม “ของ₂” เป็นคำที่ใช้เชื่อมระหว่างคำนาม “ความต้องการ” กับคำนาม “ผู้ต้องขัง” ที่เป็นผู้ครอบครองคำนามที่อยู่หน้าคำเชื่อม “ของ₂” ในตัวอย่างที่ (2) แสดงให้เห็นว่า คำเชื่อม “ของ” ทำหน้าที่เชื่อมคำนาม “ความคิดเห็น” กับนามวลี “ข้าราชการสังกัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร” นามวลีนี้เป็นผู้ครอบครองคำนามที่อยู่หน้าคำเชื่อม และตัวอย่างที่ (3) แสดงให้เห็นคำเชื่อม “ของ” ที่ใช้เชื่อมระหว่างนามวลี “การประเมินกลยุทธ์ด้านการเพิ่มประสิทธิภาพงานบริการ” กับนามวลี “ศูนย์บริการวิชาการ” ที่เป็นผู้ครอบครองนามวลีหน้าคำเชื่อม ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นอีกว่า คำเชื่อม “แห่ง” ทำหน้าที่เชื่อมนามวลี “ศูนย์บริการวิชาการ” กับคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ ได้แก่ “จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” ที่เป็นผู้ครอบครองนามวลีหน้าคำเชื่อมด้วยเช่นกัน

2. คำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่ หมายถึง คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษา โดยหน่วยภาษาที่ปรากฏหลังคำเชื่อมชนิดนี้เป็นหน่วยที่แสดงข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่หรือพื้นที่ของหน่วยภาษาที่ปรากฏหน้าคำเชื่อม จากการวิเคราะห์ชื่อเรื่องบทนิพนธ์พบว่า มีคำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่จำนวน 9 คำ ได้แก่ คำว่า “ใน” “ระหว่าง” “ภายใน” “ภายใต้” “หลัง” “นอก” “บน” “ภายนอก” และ “หน้า” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (4) “รูปแบบการเปิดบริการร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”
- (5) “การศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขการจัดเก็บหนี้ของธุรกิจตัวแทนขนส่งระหว่างประเทศ”
- (6) “การใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์สำหรับประเมินค่าทางเศรษฐกิจของที่ดินบนเกาะลันตาน้อย อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่”

ตัวอย่างที่ (4) แสดงให้เห็นว่า คำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่ คำว่า “ใน” ทำหน้าที่เชื่อมนามวลี “รูปแบบการเปิดบริการร้านอาหารฟาสต์ฟู้ด” กับคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ ได้แก่ “มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” ส่วนตัวอย่างที่ (5) แสดงให้เห็นคำเชื่อม คำว่า “ระหว่าง” ที่ใช้เชื่อมนามวลี “ธุรกิจตัวแทนขนส่ง” กับคำนาม คำว่า “ประเทศ” และตัวอย่างที่ (6) แสดงให้เห็นคำเชื่อม คำว่า “บน” ที่ใช้เชื่อมคำนาม คำว่า “ที่ดิน” กับคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ คำว่า “เกาะลันตาน้อย” ซึ่งบทนิพนธ์ในตัวอย่างที่ (4)–(6) ดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า คำนามที่ปรากฏหลังคำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่ช่วยแสดงข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่หรือพื้นที่ให้แก่หน่วยภาษาที่ปรากฏหน้าคำเชื่อม

3. คำเชื่อมบอกการขยายความ หมายถึง คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์แบบขยายความระหว่างหน่วยภาษาที่ปรากฏรวม โดยหน่วยภาษาที่อยู่หลังคำเชื่อมชนิดนี้ช่วยแสดงรายละเอียดเพิ่มเติมให้หน่วยภาษาที่อยู่หน้าคำเชื่อม จากการวิเคราะห์ชื่อเรื่องบทนิพนธ์พบว่า มีคำเชื่อมบอกการขยายความจำนวน 2 คำ ได้แก่ คำว่า “ที่” และ “อัน” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (7) “การศึกษาแนวทางการตลาดที่ทำให้ธุรกิจคาร์แคร์ประสบความสำเร็จ”
- (8) “การพัฒนารูปแบบการบริหารกีฬาตะกร้ออันเป็นเอกลักษณ์ของประเทศไทย”
- (9) “ปัจจัยที่ส่งเสริมความสำเร็จด้านการอำนวยความสะดวกของคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลแสนสุข”

ในตัวอย่างที่ (7) คำเชื่อมบอกการขยายความ ได้แก่ คำว่า “ที่” เป็นคำที่ใช้เชื่อมนามวลี “การศึกษาแนวทางการตลาด” กับกริยาวลีที่เป็นการขยายความคือ “ทำให้ธุรกิจคาร์แคร์ประสบความสำเร็จ” ในตัวอย่างที่ (8) คำเชื่อม “อัน” ทำหน้าที่เชื่อมนามวลี “กีฬาตะกร้อ” กับกริยาวลีที่เป็นการขยายความคือ “เป็นเอกลักษณ์ของประเทศไทย” และตัวอย่างที่ (9) แสดงให้เห็นว่า คำเชื่อม “ที่” เป็นคำที่ใช้เชื่อมคำนาม “ปัจจัย” กับกริยาวลีที่เป็นการขยายความคือ “ส่งเสริมความสำเร็จด้านการอำนวยความสะดวกของคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลแสนสุข”

4. คำเชื่อมบอกจุดหมาย หมายถึง คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษา โดยหน่วยภาษาที่ปรากฏหลังคำเชื่อมชนิดนี้ช่วยแสดงจุดหมายหรือความมุ่งหมายของหน่วยภาษาที่ปรากฏหน้าคำเชื่อม จากกรวิเคราะห์ชื่อเรื่อง บทนิพนธ์พบคำเชื่อมบอกจุดหมายจำนวน 4 คำ ได้แก่ คำว่า “ต่อ” “เพื่อ” “สู่” และ “แก่” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (10) “การปรับเปลี่ยนอำนาจการเมืองสู่อำนาจบริหาร”
- (11) “บทบาทสัญลักษณ์ฮาลาลต่อการตัดสินใจบริโภคของชาวมุสลิมในประเทศไทย”
- (12) “การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีภูมิสารสนเทศเพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงชายฝั่งทะเลบริเวณอำเภอท่าชนะ จังหวัดสุราษฎร์ธานี”

ตัวอย่างที่ (10) แสดงให้เห็นคำเชื่อมบอกจุดหมาย คำว่า “สู่” ที่ทำหน้าที่เชื่อมนามวลี “การปรับเปลี่ยนอำนาจการเมือง” กับนามวลีที่เป็นจุดหมาย ได้แก่ “อำนาจบริหาร” ส่วนตัวอย่างที่ (11) แสดงให้เห็นว่า คำเชื่อมบอกจุดหมาย คำว่า “ต่อ” ใช้เชื่อมระหว่างนามวลี “บทบาทสัญลักษณ์ฮาลาล” กับนามวลีที่เป็นจุดหมาย

ได้แก่ “การตัดสินใจบริโภคนิยมของชาวมุสลิมในประเทศไทย” และตัวอย่างที่ (12) แสดงให้เห็นคำว่า “เพื่อ” ที่เป็นคำเชื่อมระหว่างนามวลี “การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีภูมิสารสนเทศ” กับนามวลีที่เป็นจุดหมาย ได้แก่ “ศึกษาการเปลี่ยนแปลงชายฝั่งทะเลบริเวณอำเภอท่าชนะ จังหวัดสุราษฎร์ธานี”

5. คำเชื่อมบอกความคล้ายตาม หมายถึง คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษา โดยหน่วยภาษาที่ปรากฏหน้าและหลังคำเชื่อมชนิดนี้มีความหมายสอดคล้องไปในทางเดียวกัน ไม่ขัดแย้งกัน จากการวิเคราะห์ชื่อเรื่องบทนิพนธ์ พบคำเชื่อมบอกความคล้ายตามเพียงคำเดียว ได้แก่ คำว่า “และ” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (13) “แนวทางการปรับปรุงและพัฒนาธุรกิจบ่อเลี้ยงปลาเศรษฐกิจน้ำจืด”
- (14) “การจัดลำดับงานและการวางแผนกำลังคนในโรงงานชุบโลหะฮาร์ดโครม”
- (15) “การเพิ่มประสิทธิภาพระบบการจัดส่งชิ้นส่วนยานยนต์ระหว่างจังหวัดสมุทรปราการ และจังหวัดระยอง”

ตัวอย่างที่ (13) แสดงให้เห็นคำเชื่อมบอกความคล้ายตาม คำว่า “และ” ที่ใช้เชื่อมนามวลี “แนวทางการปรับปรุง” กับกริยาวลีที่มีความหมายสอดคล้องกัน คือ “พัฒนาธุรกิจบ่อเลี้ยงปลาเศรษฐกิจน้ำจืด” ส่วนตัวอย่างที่ (14) แสดงให้เห็นคำเชื่อม คำว่า “และ” ที่ใช้เชื่อมนามวลี “การจัดลำดับงาน” กับนามวลีที่มีความหมายสอดคล้องกัน คือ “การวางแผนกำลังคนในโรงงานชุบโลหะฮาร์ดโครม” สำหรับตัวอย่างที่ (15) แสดงให้เห็นคำว่า “และ” ที่เป็นคำเชื่อมระหว่างคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะคือ “จังหวัดสมุทรปราการ” กับคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะคือ “จังหวัดระยอง” คำนามทั้งสองคำนี้มีความหมายที่เป็นชื่อของจังหวัดเช่นเดียวกัน

6. คำเชื่อมบอกผู้มีส่วนร่วม หมายถึง คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์แบบมีส่วนร่วมระหว่างหน่วยภาษาที่ปรากฏหน้าและหลังคำเชื่อม จากการวิเคราะห์ชื่อเรื่องบทนิพนธ์พบว่า มีคำเชื่อมบอกผู้มีส่วนร่วมเพียงคำเดียว ได้แก่ คำว่า “กับ” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (16) “วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรกับการพัฒนาบุคลากรระดับสูงของรัฐ”
- (17) “การนำระบบการจัดการเพื่อความปลอดภัยมาใช้กับเรือบรรทุกน้ำมันไทย”
- (18) “พฤติกรรมกรรมการเปิดรับโฆษณาภาพยนตร์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์เฟซบุ๊กกับการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ของผู้ชม”

ตัวอย่างที่ (16) แสดงให้เห็นคำเชื่อมบอกผู้มีส่วนร่วม คำว่า “กับ” ที่ใช้เชื่อมระหว่างนามวลี “วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร” กับนามวลีที่แสดงเรื่องที่มีส่วนร่วม คือ “การพัฒนาบุคลากรระดับสูงของรัฐ” ตัวอย่างที่ (17) แสดงให้เห็นคำว่า “กับ” ที่ทำหน้าที่เชื่อมระหว่างนามวลี “การนำระบบการจัดการเพื่อความปลอดภัยมาใช้” กับนามวลีที่แสดงเรื่องที่มีส่วนร่วม คือ “เรือบรรทุกน้ำมันไทย” นอกจากนี้ในตัวอย่างที่ (18) คำเชื่อมบอกผู้มีส่วนร่วม คำว่า “กับ” ก็ทำหน้าที่เชื่อมนามวลี “พฤติกรรมกรรมการเปิดรับโฆษณาภาพยนตร์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์เฟซบุ๊ก” กับนามวลีที่แสดงเรื่องที่มีส่วนร่วม คือ “การตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ของผู้ชม”

7. คำเชื่อมบอกแหล่งเดิม หมายถึง คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษา โดยหน่วยภาษาที่ปรากฏหลังคำเชื่อมชนิดนี้มีความหมายแสดงแหล่งที่มาของหน่วยภาษาที่ปรากฏหน้าคำเชื่อม จากกรวិเคราะห์ชื่อเรื่องบทนิพนธ์พบว่า มีคำเชื่อมบอกแหล่งเดิมเพียงคำเดียว คือ คำว่า “จาก” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (19) “การประเมินผลสัมฤทธิ์การอบรมบุคลากรของรัฐจากสถาบันเทคโนโลยีสารสนเทศ”
- (20) “ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจของประเทศไทยจากการเปิดบ่อนการพนันตามแนวชายแดนประเทศกัมพูชา”
- (21) “การประเมินความละเอียดถูกต้องเชิงตำแหน่งของผลผลิตภาพถ่ายออร์โธจากภาพถ่ายทางอากาศในสนามทดสอบ”

ตัวอย่างที่ (19) แสดงให้เห็นคำเชื่อมบอกแหล่งเดิม คำว่า “จาก” ที่ใช้เชื่อมนามวลี “การประเมินผลสัมฤทธิ์การอบรมบุคลากรของรัฐ” กับนามวลีที่แสดงแหล่งที่มา ได้แก่ “สถาบันเทคโนโลยีสารสนเทศ” สำหรับในตัวอย่างที่ (20) แสดงให้เห็นคำเชื่อม คำว่า “จาก” ที่ใช้เชื่อมนามวลี “ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ

ของประเทศไทย” กับนามวลีที่แสดงแหล่งที่มา ได้แก่ “การเปิดบ่อนการพนันตามแนวชายแดนประเทศกัมพูชา” ส่วนตัวอย่างที่ (21) แสดงให้เห็นคำว่า “จาก” ที่เป็นคำเชื่อมนามวลี “การประเมินความละเอียดถูกต้องเชิงตำแหน่งของผลผลิตภาพถ่ายออร์โธ” กับนามวลีที่แสดงแหล่งที่มา ได้แก่ “ภาพถ่ายทางอากาศในสนามทดสอบ”

8. คำเชื่อมบอกลักษณะ หมายถึง คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษา โดยหน่วยภาษาที่ปรากฏหลังคำเชื่อมชนิดนี้มีความหมายที่แสดงคุณสมบัติเฉพาะตัวของหน่วยภาษาที่ปรากฏหน้าคำเชื่อม จากกรอววิเคราะห์ชื่อเรื่องบทนิพนธ์พบว่า คำเชื่อมบอกลักษณะมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า “โดย” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(22) “แนวทางการพัฒนาบุคลากรโดยวิธีการฝึกอบรม”

(23) “การประหยัดพลังงานไฟฟ้าในระบบแสงสว่างโดยใช้แผ่นสะท้อนแสงจากเงิน”

(24) “การจัดการลดต้นทุนดำเนินการโดยการใช้วิธีการซ่อมบำรุงรักษาแบบทวิผลในโรงงานฉีดพลาสติกขนาดเล็ก”

ตัวอย่างที่ (22) แสดงให้เห็นว่า คำเชื่อมบอกลักษณะ “โดย” เป็นคำที่ใช้เชื่อมนามวลี “แนวทางการพัฒนาบุคลากร” กับนามวลีที่แสดงคุณสมบัติเฉพาะตัว ได้แก่ “วิธีการฝึกอบรม” และตัวอย่างที่ (23) แสดงให้เห็นว่า คำเชื่อม “โดย” เป็นคำที่ใช้เชื่อมนามวลี “การประหยัดพลังงานไฟฟ้าในระบบแสงสว่าง” กับกริยาวลีที่แสดงคุณสมบัติเฉพาะตัว ได้แก่ “ใช้แผ่นสะท้อนแสงจากเงิน” ส่วนตัวอย่างที่ (24) ก็แสดงให้เห็นคำเชื่อม คำว่า “โดย” ที่ทำหน้าที่เชื่อมนามวลี “การจัดการลดต้นทุนดำเนินการ” กับนามวลีที่แสดงคุณสมบัติเฉพาะตัว ได้แก่ “การใช้วิธีการซ่อมบำรุงรักษาแบบทวิผลในโรงงานฉีดพลาสติกขนาดเล็ก”

9. คำเชื่อมบอกเครื่องมือ หมายถึง คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษา โดยหน่วยภาษาที่ปรากฏหลังคำเชื่อมชนิดนี้มีความหมายแสดงเครื่องมือสำหรับหน่วยภาษาที่ปรากฏหน้าคำเชื่อม จากกรอววิเคราะห์ชื่อเรื่องบทนิพนธ์พบว่า มีคำเชื่อมบอกเครื่องมือเพียงคำเดียว คือ คำว่า “ด้วย” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (25) “การเพิ่มประสิทธิภาพของการออกแบบงาน 3 มิติด้วยหลักการบริหารความรู้”
- (26) “การเพิ่มประสิทธิภาพของการบริหารคุณภาพงานก่อสร้างโรงงานด้วยระบบคุณภาพ ISO 9002”
- (27) “การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสะอาดในการจัดการทรัพยากรน้ำสำหรับอุตสาหกรรมชุบผิวโลหะด้วยไฟฟ้า”

ตัวอย่างที่ (25) แสดงให้เห็นคำเชื่อมบอกเครื่องมือ คำว่า “ด้วย” ที่ทำหน้าที่เชื่อมนามวลี “การเพิ่มประสิทธิภาพของการออกแบบงาน 3 มิติ” กับนามวลีที่เป็นเครื่องมือ ได้แก่ “หลักการบริหารความรู้” ส่วนตัวอย่างที่ (26) แสดงให้เห็นคำว่า “ด้วย” ที่เป็นคำเชื่อมระหว่างนามวลี “การเพิ่มประสิทธิภาพของการบริหารคุณภาพงานก่อสร้างโรงงาน” กับนามวลีที่เป็นเครื่องมือ ได้แก่ “ระบบคุณภาพ ISO 9002” และตัวอย่างที่ (27) แสดงให้เห็นว่า คำเชื่อม “ด้วย” ทำหน้าที่เชื่อมนามวลี “การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสะอาดในการจัดการทรัพยากรน้ำสำหรับอุตสาหกรรมชุบผิวโลหะ” กับคำนามที่เป็นเครื่องมือ ได้แก่ “ไฟฟ้า”

10. คำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางเวลา หมายถึง คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษา โดยหน่วยภาษาที่อยู่หน้าคำเชื่อมชนิดนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหรือหลังจากเรื่องทีกล่าวถึงในหน่วยภาษาที่อยู่หลังคำเชื่อม จากการวิเคราะห์ชื่อเรื่องบทนิพนธ์พบคำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางเวลาจำนวน 2 คำ ได้แก่ คำว่า “ก่อน” และ “หลัง” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (28) “ปัญหาบางประการในการแยกมูลฝอยก่อนนำทิ้ง”
- (29) “สัมฤทธิ์ผลของโครงการเกษียณก่อนอายุราชการ”
- (30) “ความคาดหวังต่อสวัสดิการที่ได้รับหลังเกษียณอายุของข้าราชการตำรวจกองบังคับการตำรวจนครบาล 5”

ตัวอย่างที่ (28) แสดงให้เห็นคำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางเวลา คำว่า “ก่อน” ที่เชื่อมระหว่างนามวลี “ปัญหาบางประการในการแยกมูลฝอย” กับกริยาเรียง “นำทิ้ง” โดยเรื่องทีกล่าวถึงในนามวลีเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนเรื่องทีกล่าวถึง

ในกริยาเรียง ส่วนตัวอย่างที่ (29) แสดงให้เห็นคำเชื่อม คำว่า “ก่อน” ที่ทำหน้าที่เชื่อมนามวลี “สัมฤทธิ์ผลของโครงการเกษียณ” กับนามวลี “อายุราชการ” เรื่องที่กล่าวถึงในนามวลีหน้าคำเชื่อมเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนเรื่องที่กล่าวถึงในนามวลีหลังคำเชื่อม สำหรับตัวอย่างที่ (30) แสดงให้เห็นคำเชื่อม คำว่า “หลัง” ที่เชื่อมระหว่างนามวลี “ความคาดหวังต่อสวัสดิการที่ได้รับ” กับกริยวลี “เกษียณอายุของข้าราชการตำรวจกองบังคับการตำรวจนครบาล 5” เรื่องที่กล่าวถึงในนามวลีเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากเรื่องที่กล่าวถึงในกริยวลี

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

คำเชื่อมที่ปรากฏใช้ในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ภาษาไทยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์สามารถจำแนกเป็น 10 ชนิด เรียงตามลำดับความถี่ในการปรากฏจากมากไปน้อย ได้แก่ ชนิดแรก คำเชื่อมบอกเจ้าของมีจำนวนร้อยละ 33.09 ชนิดที่ 2 คำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่มีจำนวนร้อยละ 21.23 ชนิดที่ 3 คำเชื่อมบอกการขยายความมีจำนวนร้อยละ 15.86 ชนิดที่ 4 คำเชื่อมบอกจุดหมายมีจำนวนร้อยละ 15.51 ชนิดที่ 5 คำเชื่อมบอกความคล้ายตามมีจำนวนร้อยละ 8.83 ชนิดที่ 6 คำเชื่อมบอกผู้มีส่วนร่วมมีจำนวนร้อยละ 2.11 ชนิดที่ 7 คำเชื่อมบอกแหล่งเดิมมีจำนวนร้อยละ 1.45 ชนิดที่ 8 คำเชื่อมบอกลักษณะมีจำนวนร้อยละ 1.30 ชนิดที่ 9 คำเชื่อมบอกเครื่องมือมีจำนวนร้อยละ 0.50 และชนิดสุดท้ายคำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางเวลามีจำนวนร้อยละ 0.12

ผลการศึกษาดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ชื่อเรื่องบทนิพนธ์ภาษาไทยประกอบด้วยคำเชื่อมหลายชนิดที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษาแต่ละหน่วยซึ่งอาจเป็นคำนาม คำกริยา นามวลี หรือกริยวลี โดยคำเชื่อมที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด ได้แก่ คำเชื่อมบอกเจ้าของ คำว่า “ของ” และ “แห่ง” รองลงมาคือคำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่ คำว่า “ใน” “ระหว่าง” “ภายใน” “ภายใต้” “หลัง” “นอก” “บน” “ภายนอก” และ “หน้า” และคำเชื่อมบอกการขยายความ คำว่า “ที่” และ “อัน” จะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษา

ในชื่อเรื่องบทนิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นความสัมพันธ์ที่บ่งบอกความเป็นเจ้าของหรือ การครอบครอง บ่งบอกสถานที่ และบ่งบอกการขยายความ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า หน่วยภาษาที่ปรากฏร่วมกับคำเชื่อมที่ใช้แสดงความสัมพันธ์เหล่านี้เป็นหน่วย ที่มีความหมายแสดงความเป็นเจ้าของ แสดงสถานที่ และแสดงการขยายความ ตามลำดับ

ผลการศึกษาคำเชื่อมที่สอดคล้องกับผลการศึกษาของลี (Li, 2014, pp. 145–161) ที่พบว่า หน่วยเชื่อมในบทความวิชาการก็สามารถจำแนกเป็นประเภทที่หลากหลาย เช่นกัน ได้แก่ หน่วยเชื่อมแสดงการขยายความ (apposition) หน่วยเชื่อมแสดงความคล้อยตาม (addition) หน่วยเชื่อมแสดงความขัดแย้ง (contrast) หน่วยเชื่อมแสดงผล (result) หน่วยเชื่อมแสดงการแจกแจง (enumeration) หน่วยเชื่อมแสดง การสรุป (summation) หน่วยเชื่อมแสดงการเปลี่ยนเรื่อง (transition) และหน่วยเชื่อม แสดงการยืนยัน (corroboration) นอกจากนี้ผลการศึกษาคำเชื่อมในชื่อเรื่อง บทนิพนธ์ครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของอัลยูเซฟและอัลนัสเซอร์ (Alyousef and Alnasser, 2015, pp. 56–78) ที่พบคำเชื่อมหลายประเภทในข้อเขียนของ นักศึกษาด้านธุรกิจด้วยเช่นเดียวกัน ได้แก่ คำเชื่อมบอกความคล้อยตาม (additive) คำเชื่อมบอกเงื่อนไข (conditional) คำเชื่อมบอกเหตุ (causal) คำเชื่อมบอก การเปรียบเทียบ (comparative) คำเชื่อมบอกลำดับเวลา (temporal) คำเชื่อมบอก การอธิบาย (clarification) คำเชื่อมบอกการเปลี่ยนเรื่อง (variation) และคำเชื่อมบอก การขยายความ (appositive)

อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาคำเชื่อมที่พบว่า คำเชื่อมบอกเจ้าของเป็นคำเชื่อม ที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของเคตาบี (Ketabi, 2012, pp. 362–371) ที่พบว่า คำเชื่อมแสดงความขัดแย้งเป็นคำเชื่อมที่ ปรากฏใช้มากที่สุดในข้อความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็น ข้อความในภาษาอังกฤษและคำแปลภาษาฟาซี นอกจากนี้ผลการศึกษาคำเชื่อมนี้ ก็ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของลี (Li, 2014, pp. 145–161) ที่พบว่า คำเชื่อมแสดง ความคล้อยตามเป็นคำเชื่อมที่มีความถี่ในการปรากฏใช้มากที่สุดในบทความที่ตีพิมพ์ ในวารสารวิชาการ กล่าวได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเรื่อง

บทนิพนธ์มักเป็นความสัมพันธ์ที่แสดงความเป็นเจ้าของหรือการครอบครอง แต่ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษาที่ใช้สื่อสารเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายระหว่างประเทศมักเป็นความสัมพันธ์ที่แสดงความขัดแย้ง ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษาที่ใช้เขียนบทความในวารสารวิชาการมักเป็นความสัมพันธ์ที่แสดงความคล้อยตาม

กล่าวโดยรวม ชื่อเรื่องบทนิพนธ์ภาษาไทยที่ประกอบด้วยหน่วยภาษาที่มีความหมายแสดงความเป็นเจ้าของหรือการครอบครองน่าจะเป็นชื่อเรื่องที่ชัดเจนและตรงประเด็นมากที่สุด รองลงมาคือชื่อเรื่องที่ประกอบด้วยหน่วยภาษาที่มีความหมายแสดงสถานที่ และชื่อเรื่องที่ประกอบด้วยหน่วยภาษาที่มีความหมายแสดงการขยายความ ตามลำดับ การตั้งชื่อเรื่องที่ประกอบด้วยหน่วยภาษาที่สื่อความหมายต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นอาจเนื่องมาจากนักศึกษาผู้เขียนบทนิพนธ์ต้องการตั้งชื่อเรื่องที่กล่าวถึงเจ้าของหรือผู้ครอบครองเพื่อตอบคำถามว่า “ใคร” และตั้งชื่อเรื่องที่กล่าวถึงสถานที่เพื่อตอบคำถามว่า “ที่ไหน” รวมทั้งตั้งชื่อเรื่องที่กล่าวถึงการขยายความเพื่อตอบคำถามว่า “อย่างไร” ชื่อเรื่องบทนิพนธ์ที่ประกอบด้วยหน่วยภาษาที่สื่อความหมายต่าง ๆ เพื่อตอบคำถามเหล่านี้จึงน่าจะเป็นชื่อเรื่องที่นักศึกษาผู้เขียนบทนิพนธ์มีความเห็นว่าเป็นชื่อที่เหมาะสม ชัดเจน และตรงประเด็นมากที่สุดด้วยเช่นกัน

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- นworรณ พันธ์มธธา. (2558). *ไวยากรณ์ไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต. (8 มีนาคม 2561). วัตถุประสงค์ของบัณฑิตวิทยาลัย. สืบค้นจาก <http://grad.kbu.ac.th/ปรัชญาและปณิธาน>
- ปรีชา ช่างขวัญยืน. (2552). *เทคนิคการเขียนและผลิตตำรา* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตรนั ภาณุพงศ์ และอนันต์ เหล่าเลิศวรกุล. (2555). ชนิดของคำ. ใน สถาบันภาษาไทย. *บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3: ชนิดของคำ วลี ประโยค และสัมพันธ์สาร* (น. 16–65). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- สิทธิ์ ธีรสรณ์. (2556). *เคล็ดลับการเขียนรายงานวิจัยและวิทยานิพนธ์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมาลี สังข์ศรี. (2553). การเขียนโครงร่างการวิจัย. ใน นภลัย สุวรรณธาดา และคณะ. *การเขียนผลงานวิชาการและบทความ* (น. 188–200). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- อัศวิน ตีระวัฒนพงษ์. (2542). *คู่มือจัดพิมพ์บทนิพนธ์*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.

ภาษาอังกฤษ

- Alyousef, H. S., & Alhasser, S. M. (2015). A study of cohesion in international postgraduate business students' multimodal written texts: An SF-MDA of a key topic in finance. *The Buckingham Journal of Language and Linguistics*, 8, 56–78.
- Grant, M. J. (2013). What makes a good title?. *Health Information and Libraries Journal*, 30(4), 259–260.
- Ketabi, S. (2012). A corpus-based study of conjunction devices in English international law texts and its Farsi translation. *International Journal of Linguistics*, 4(4), 362–371.
- Leedy, P. D. & Ormrod, J. E. (2015). *Practical research: planning and design* (11th ed.). Boston, MA: Pearson.
- Li, T. C. (2014). A study of conjunctive adverbials in academic journal articles. *Journal of Humanity and Sociology*, 23(2), 145–161.